

РЕШЕНИЕ

№ 620

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 16.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **5403** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128а от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по иск за обявяване нищожността на решение № 5302/01.06.2022 г., постановено по адм. дело № 1125/2022г. по описа на Върховния административен съд (ВАС), предявен от И. К. З.. Ответникът не изразява становище относно допустимостта и основателността на иска.

След като обсъди доводите на ищцата и представените по делото писмени доказателства, съдът в настоящия състав приема следната от фактическа и правна страна.

Искът е допустим, като подаден от активно легитимирана страна срещу съдебен акт измежду посочените в чл.128а, ал.1 АПК. Разгледан по същество, искът е неоснователен.

С горепосоченото решение № 5302/01.06.2022 г., постановено по адм. дело № 1125/2022г. на ВАС, Пето отделение е оставено в сила решение № 6736/16.11.2021 г. по адм. дело № 5618/2021 г. от Административен съд София-град, с което е отхвърлена искова претенция на ищцата за обявяване нищожност на определение № 5737/12.05.2021г. по адм. д. № 3664/2021г. на ВАС, Петчленен състав. Видно от представените по делото преписи и от справка в общодостъпната интернет страница на ВАС, решението, обявяване на чиято нищожност се иска в настоящето производство, е постановено от законен състав. Последният се състои от трима съдии от ВАС, съобразно чл.217, ал.1 АПК, пред които е даден ход на делото по същество,

видно от протокола от открито съдебно заседание на 05.05.2022г. Не се установяват, нито се твърдят обстоятелства, от които да е възможен извод за съществуване на основание решението да бъде преценено за нищожно. То съдържа означение на датата и мястото на постановяването му; посочване на съда, имената на съдиите, на секретаря и на прокурора, когато той е взел участие в делото; номера на делото, по което се постановява решението; номера и датата на административния акт и наименованието на органа, който го издава; имената, съответно наименованието, на страните; какво постановява съдът; подлежи ли решението на обжалване, пред кой съд и в какъв срок, съгласно изискванията на чл.172а, ал.1 АПК, с изключение на произнасяне в тежест на кого се възлагат разноските. Последното обаче е дължимо само в случай, че такива са претендирани, което не се установява по делото. В представения по делото препис е отбелязано наличието на подписи върху решението, в съответствие с чл.172а, ал.3 АПК. Съгласно чл.172а, ал.2 АПК, към решението си съдът излага мотиви, в които се посочват становищата на страните, фактите по делото и правните изводи на съда. В случая тези изисквания са изпълнени и изложените мотиви са последователни, логически свързани и съответни на постановения диспозитив. Поради това, не може да се приеме, че те са засегнати от порок, който да има за последица нищожността на решението.

Последната е твърдяна от ищцата по съображения, че съдът е формирал воля въз основа на невалидни умозаклучения/ съждения/ твърдения и неотговарящи на истината обстоятелства, което се приравнява на липса на мотиви, като същевременно чрез съответните невалидни и неотговарящи на истината изводи е формирано решение по начин, който противоречи на принципите на правото и обслужва личен интерес, което противоречи на правовия ред в държавата. Невалидно било твърдението на съда, че Министерство на вътрешните работи имали претенции за неоснователност на жалбата. Не можело да отговаря на истината твърдението на съда, че било мотивирано заключението на прокурор от В., когато в чл.218 на АПК е предвидено, че правораздавателният орган обсъжда единствено посочените в жалбата пороци на спорното решение. Невалидно било твърдението на съда, че първоинстанционният съд бил обсъдил факти и доводи относими към спора - нищожност на съдебен акт, когато не било известно какво е „обсъдено“ и дали същото е релевантно към спора и относимо към претенцията. Ищцата намира, че невярно е пресъздаден спорът, като съдът е затаил истината, че тричленният състав, изпратил по подсъдност, предварително не е отделил исковата молба от жалбата. Невалидно умозаклучение било твърдението на съда, че първоинстанционният съд бил извършил пълна проверка за пороци, когато в спорния съдебен акт първоинстанционният съд бил признал, че не е разгледал конкретно наведени пороци. Не можело да отговарят на истината съжденията за правилност на изводите на първоинстанционния съд. Ищцата намира, че не отговаря на истината част от съдържанието на спорния съдебен акт. Невалидно било твърдението, че първоинстанционният съд бил изяснил релевантни факти, което било осъществено въз основа на събрани доказателства и, че аргументирано и подробно бил изложил фактически и правни констатации, когато не е известно какви факти се има предвид и в какво отношение са релевантни, какви доказателства се имат предвид. Невалидно било и съждението, че не били установени нарушения на съдопроизводствените правила. Не можело да отговаря на истината твърдението, че отсъствали касационни основания.

Преценени в съвкупност, тези доводи безпротиворечиво налагат извод, че ищцата не е

съгласна с преценката на съда и намира за неправилно процесното решение, поставило край на спора относно валидността определение № 5737/12.05.2021г. по адм. д. № 3664/2021г. на ВАС, Петчленен състав. Всички тези доводи обаче са ирелевантни при преценката относно валидността на касационното решение, предмет на настоящия спор. Посочените съображения по същество се свеждат до оплаквания за неправилност, които не следва да се обсъждат, тъй като на основание чл.223 АПК процесното решение е окончателно. Както беше отбелязано по-горе, изложените към последното мотиви изцяло съответстват на постановения диспозитив и не обективират порок, обосноваващ неговата нищожност. Несъгласието на страната в производството със становището на съда и изхода на делото не са обстоятелства, представляващи основание постановеното решение да бъде преценено като нищожно. Както е отбелязано и в мотивите на предходно постановеното решение по адм. д. № 5618/2021г. на 5б състав на съда, „Законът не дава дефиниция на нищожните съдебни актове. В правната теория и съдебната практика е изяснено, че нищожни са тези актове на съда, които страдат от толкова съществени пороци, свързани с надлежността на правораздавателния орган, пределите на правораздавателната власт на съда и формата на постановеното решение, че те се отразяват на валидността на съдебния акт. Нищожността на съдебните решения и определения е резултат от най-тежки пороци във връзка с формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с надлежното сформиране на състава му, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с формата на съдебното решение/определение или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля. Такива са актовете /решения или определения/, постановени от съд в ненадлежен състав, еднолично от съдия, вместо от съдебен състав, когато това е предвидено в закона, или от лице, което не е овластено да издава съдебни актове; решения по въпроси, които са извън правораздавателната власт на съда; абсолютно неразбираеми актове или такива, които не са в писмена форма, или пък не са подписани поради отказ на болшинството от състава да стори това. Съдебната практика приема за нищожно и решение/ определение изискващо невъзможно изпълнение с оглед научните и техническите постижения на съвременната цивилизация, както и изпълнение на действие, съставляващо престъпление или е несъвместимо с основите на действащия правен ред“. Изложеното е безпротиворечиво възприето както в правната доктрина, така и в съдебната практика. В заключение следва да се отбележи и, че при постановяването на процесното решение ВАС не е излязъл извън правораздавателната си власт, тъй като се е произнесъл съобразно правомощията си, предвидени в чл.221 АПК.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ищцата дължи заплащане на държавна такса в размер на 10 лв., от чието предварително заплащане е била освободена с разпореждане от 27.06.2022г. и която следва да бъде събрана съгласно чл.77 от Гражданския процесуален кодекс.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.128а, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс, предявен от И. К. З., с ЕГН [ЕГН], за обявяване на нищожността на решение № 5302/01.06.2022 г., постановено по адм. дело № 1125/2022г. по описа на Върховния

административен съд, Пето отделение.

ОСЪЖДА И. К. З., с ЕГН [ЕГН], да заплати по сметката на Административен съд София град сумата 10 (десет) лева – държавна такса.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: